

ανοιχτά σύνορα 3



Θέσεις του Δικτύου Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών
για το ρατσισμό, τους μετανάστες και τις μειονότητες

ΕΝΤΥΠΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ Νο 3 ΣΕΠΤΕΜΒΙΟΣ '96

ΔΙΚΤΥΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

ΔΙΚΤΥΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
Στέκι Μεταναστών Βαλτετσίου 35, τηλ.: 38. 13. 928



**Ο ρατσισμός
είναι μια αρρώστια
που μολύνει τους λευκούς
και εξοντώνει τους **έγχρωμους****

Η «οικουμενικότητα» του ρατσισμού: Ταυτότητα και διαχωρισμός

Ο ρατσισμός της εποχής μας, ο νέος ή «πολιτισμοκρατικός» ρατσισμός, αποτελεί συνέχεια του αποικιοκρατικού και του φασιστικού ρατσισμού, αλλά διαφέρει από τους προγόνους του σε σημαντικά ζητήματα. Ο νεορατσισμός, ως ιδεολογικό ρεύμα, δεν προβάλλει επιχειρήματα φυλετικής ανωτερότητας, αλλά στηλιτεύει τις συνέπειες της ανάμειξης λαών και πολιτισμών, προτείνοντας τον πλήρη διαχωρισμό τους. Βεβαίως, αυτός ο ρατσισμός, ως πολιτική πρακτική πλέον, «δανείζεται» από τους προγόνους του την παράδοση της εξολόθρευσης για να πραγματοποιήσει τα πογκρόμ του απέναντι σε μετανάστες ή να νομιμοποιήσει επιχειρήσεις εθνικής κάθαρσης. Ωστόσο, ο νεορατσισμός διαλέγοντας την επιχειρηματολογία των καταστροφικών συνεπειών της πολυεθνικής συνύπαρξης —και όχι τον κτηνώδη πρωτογονισμό της φυλετικής επιβολής— κατορθώνει να δεισδύσει σε ευρύτερα ακροατήρια, όχι κατ' ανάγκην και κατ' αρχάς ακροδεξιά. Μάλιστα, οι ευφύστεροι θεωρητικοί του, οικειοποιούμενοι το «δικαίωμα στη διαφορά», που αποτέλεσε αιχμή του αντιρατσισμού και των κοινωνικών κινημάτων τις προηγούμενες δεκαετίες, προτείνουν τον αποκλεισμό των ποικίλων μειονοτήτων ως αναγκαίο μέσο για την απρόσκοπτη άσκηση του δικαιώματος στη διαφορά εκ μέρους της πλειονότητας.

Στην εποχή της «παγκοσμιοποίησης» της οικονομίας, της διεθνοποίησης της πληροφορίας και της κυριαρχίας σε πλανητικό επίπεδο του ιμπεριαλισμού, φαίνεται παράδοξη η ανάπτυξη διαχωριστικών κινημάτων, εθνικιστικών και ρατσιστικών, και όχι ταξικών και διεθνιστικών που θα ενοποιούν τη δράση των καταπιεσμένων εναντίον του κοινού αντιπάλου. Όμως, μια τέτοια ανάγνωση είναι επιφανειακή. Η «παγκοσμιοποίηση» της οικονομίας μπορεί να είναι συνδυασμένη, αλλά είναι εξαιρετικά ανισόμερη και ανισόμετρη (δηλαδή, οι ρόλοι διάφορων πληθυσμιακών τμημάτων του πλανήτη σε αυτή τη διαδικασία είναι εντελώς διαφορετικοί και ανταγωνιστικοί, ενώ, παράλληλα, για να προχωρήσει η «παγκοσμιοποίηση», απαιτεί νέες οροθετήσεις και διαχωριστικές τόσο ανάμεσα στα κράτη όσο και στο εσωτερικό καθενός απ' αυτά). Επίσης, η κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», η κυριαρχία του δυτικού «αγοραίου» κοινωνικού μοντέλου και η απουσία μαζικής αντικαπιταλιστικής ιδεολογίας ευνοούν την εμφάνιση ανορθολογικών αλλά «εύκολων» ιδεολογιών, όπως είναι ο εθνικισμός και ο ρατσισμός.

Ακριβώς, λοιπόν, στο έδαφος της «παγκοσμιοποίησης» της οικονομίας (της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, δηλαδή, που απογειώνει την ανεργία και την επισφαλή απασχόληση παράλληλα με την ανασφάλεια στις τάξεις αυτών που πλήττονται) και της έλλειψης διεθνικής απάντησης εκ μέρους των «θυμάτων» της αναπτύσσονται μαζικές τάσεις εθνικής περιχαράκωσης, εσωστρέφειας και ενστικτώδους κατηγοριοποίησης τόσο στις κοινωνίες που βλέπουν να απειλούνται οι κατακτήσεις τους — αναπτυγμένες χώρες υποδοχής μεταναστών — όσο και στις κοινωνίες που διαλύονται από την ιμπεριαλιστική υπερεκμετάλλευση και εγκατάλειψη — φτωχές χώρες αποστολής μεταναστών.

Ο «ταξικός ρατσισμός» αποτελεί την ενστικτώδη συντεχνιακή αντίδραση των πιο ανασφαλών — αλλά όχι μόνο — τμημάτων της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων των αναπτυγμένων χωρών, τα οποία, διαπιστώνοντας ότι αμφισβητούνται τα δικαιώματά τους και μην έχοντας τη δυνατότητα ή τη θέληση να τα διεκδικήσουν συγκρουόμενα μετωπικά με την εργοδοσία και το κράτος, ζητούν ειδική προνομιακή αντιμετώπιση σε βάρος των αλλοδαπών συναδέλφων τους, επειδή ανήκουν στην ίδια εθνική ομάδα με την κυρίαρχη κοινωνική τάξη.

Ο νεορατσισμός, προσφέροντας ταυτότητα σε μεγάλα τμήματα των «θυμάτων» του «εκσυγχρονισμού» και της «παγκοσμιοποίησης» και, μέσω αυτής της επιρροής του, επηρεάζοντας την πολιτική των κυβερνήσεων,



αποτελεί εξαιρετικό κίνδυνο όχι μόνο για τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα κοινωνικά δικαιώματα εκατομμυρίων ανθρώπων, αλλά, εξίσου σοβαρό, είναι ανασταλτικός παράγοντας στη διαδικασία ενότητας, πολιτικοποίησης και χειραφέτησης των εργαζομένων.

Το συνδικαλιστικό κίνημα και η Αριστερά, αφού για μια μεγάλη περίοδο φλέρταραν με συντεχνιακούς και εθνοκεντρικούς προβληματισμούς και ανέχτηκαν αντιμεταναστευτικές και ξενοφοβικές πρακτικές που εκπορεύονταν από τους κόλπους τους, τα τελευταία χρόνια παρουσιάζουν μια αυξημένη ευαισθησία στο ζήτημα του ρατσισμού, η οποία, όμως, δεν ξεπερνά το πλαίσιο της «ανεκτικότητας», σχεδόν πάντα περιορίζεται στη φραστική διαμαρτυρία και, βεβαίως, δεν ενεργοποιεί κοινωνικές δυνάμεις.

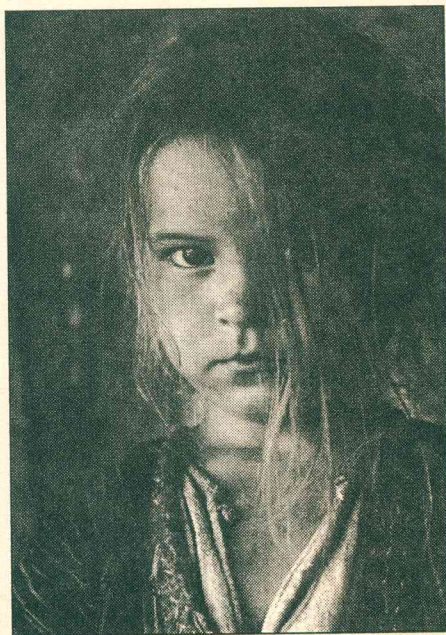
Εθνικός «ολοκληρωτισμός»: Φυσιολογικό παράγωγο κάθε έθνους

Κάθε έθνος στη διαδικασία συγκρότησής του παρουσιάζει μια εγγενή τάση ολοκληρωτισμού. Πρόκειται για τάση που εκφράζεται τόσο στο εσωτερικό του συγκεκριμένου κράτους μέσω κυρίως της βίαιης αφομοίωσης των μειονοτήτων διαφορετικής εθνικής προέλευσης ή του αποκλεισμού και της περιθωριοποίησης αλλοδαπών πληθυσμιακών ομάδων όσο και απέναντι σε γειτονικά κράτη, ιδίως όταν αυτά είναι πιο αδύναμα και στην επικράτειά τους ζουν μειονότητες κοινής καταγωγής με την κυρίαρχη εθνική ομάδα στο άλλο κράτος.

Ο εθνικισμός, ως ιδεολογία που «ταυτοποιεί» κοινωνικά και ταξικά ετερογενείς πληθυσμούς, και, κυρίως, ως πολιτική που αφυπνίζει, στρατεύει και διεκδικεί, ασφαλώς δεν είναι ιστορικά μονοδιάστατος —είναι διαφορετικός ο εθνικισμός του αμυνόμενου από εκείνον του επιτιθέμενου, όπως και αυτός του καταπιεζόμενου από τον αντίστοιχο του καταπιεστή— ωστόσο, σε κάθε του μορφή εμπεριέχει το ρατσισμό και είναι ζήτημα κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών (με την ευρεία έννοια του όρου) αν ο ρατσισμός θα αποτελεί μία από τις συμπεριφορές της εξουσίας ή θα είναι η κυρίαρχη κρατική πολιτική.

Στην Ελλάδα η ανάπτυξη ξενοφοβικής νοοτροπίας και ρατσιστικών συμπεριφορών συμπίπτει με την έξαρση του εθνικισμού περί το Μακεδονικό και τη μαζική είσοδο Αλβανών μεταναστών. Αν και η ελληνική κοινωνία στην πλειονότητά της δεν είναι ρατσιστική, επειδή είναι ξενοφοβική και εθνοκεντρική, είναι ιδιαίτερα ανεκτική απέναντι στο ρατσισμό, τουλάχιστον όσο αυτός δεν παίρνει βίαιες διαστάσεις με μαζικά χαρακτηριστικά.

Ο ελληνικός εθνικισμός-ρατσισμός είναι περισσότερο επιθετικός, συστηματικός και κοινωνικά αποδεκτός όταν εκφράζεται απέναντι στις εθνικές μειονότητες που ζουν στην ελληνική επικράτεια και αναφερόμαστε στους πολίτες τουρκικής, πομακικής και τσιγγάνικης καταγωγής που ζουν στη Θράκη καθώς και στους σλαβομακεδόνες μειονοτικούς της Δυτικής Μακεδονίας. Διακρίσεις, απαγορεύσεις,

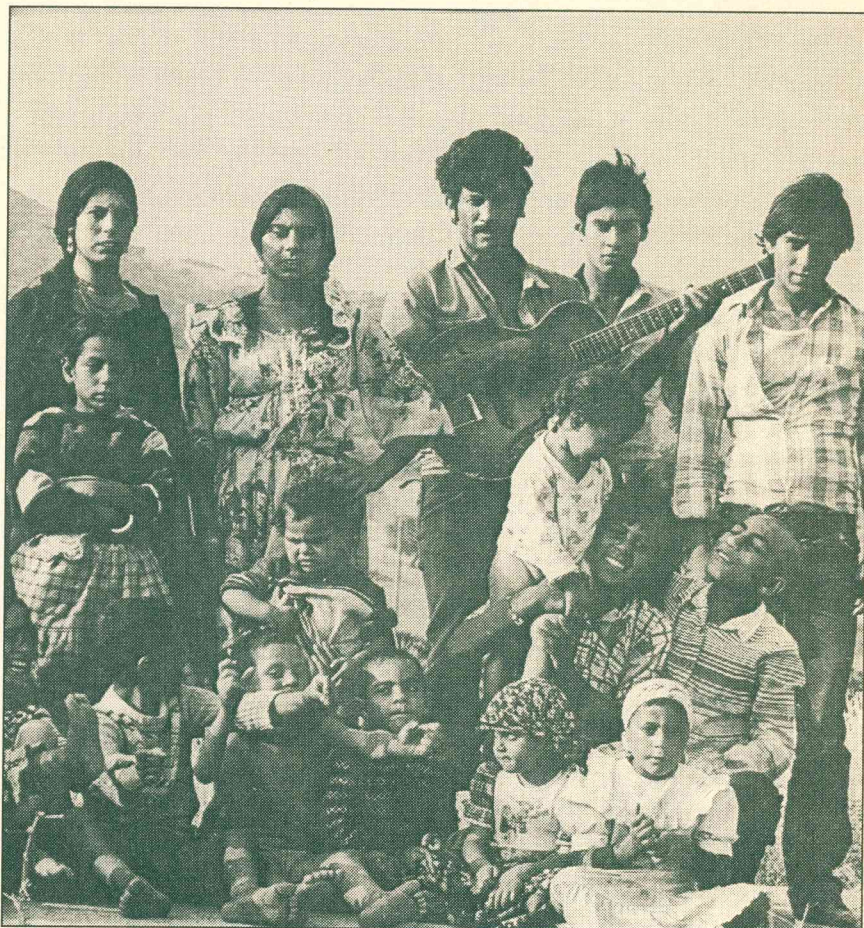


ΦΩΤΗΣ ΚΑΖΑΝΗΣ: ΠΟΜΑΚΟΙ.

διώξεις, πογκρόμ κ.λπ. συνθέτουν την πολιτική του ελληνικού κράτους απέναντι σε αυτές τις μειονότητες.

Η ρατσιστική αντιμετώπιση των μειονοτήτων, των Τσιγγάνων, των μεταναστών κ.ά., συνδυασμένη με τα ιδεολογήματα περί «προαιώνιων εχθρών», «εγκληματικότητας των ξένων» κ.λπ., αποτελεί την άλλη πλευρά του εθνοκεντρισμού και της μονοπολιτισμικότητας της ελληνικής κοινωνίας. Με αυτή την έννοια, η ξενοφοβία και ο ρατσισμός δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά μόνο με επιχειρήματα υπέρ της ανοχής στη διαφορετικότητα και του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Απαιτείται η ολόπλευρη αντιπαράθεση με τα ιδεολογήματα και τους μύθους του εθνικισμού, η προβολή του οράματος της πολυεθνικής συμβίωσης και των αρχών της κοινωνικής αλληλεγγύης, του διεθνισμού και της αποδοχής του «Άλλου».

ΝΙΚΟΣ ΔΑΒΑΝΕΛΛΟΣ: ΓΥΦΤΟΙ ΣΟΦΟΙ ΚΑΙ ΓΥΦΤΟΙ ΜΑΓΟΙ



Κρατικός «αντιρατσισμός»: Μια επικερδής και επικίνδυνη επιχείρηση

Τα τελευταία χρόνια τα περισσότερα ευρωπαϊκά κράτη σκληραίνουν τις μεταναστευτικές νομοθεσίες τους, συρρικνώνουν το πολιτικό άσυλο και υπογράφουν συνθήκες θωράκισης των συνόρων τους από τα κύματα οικονομικών και πολιτικών προσφύγων που προέρχονται από την Αφρική, την Ασία και τις χώρες του πρώην «υπαρκτού σοσιαλισμού». Παράλληλα, όμως, αυξάνουν την αντιρατσιστική ρητορική τους και υλοποιούν δαπανηρότατα προγράμματα υποστήριξης κατηγοριών που υφίστανται τη δική τους πολιτική!

Αυτό το οξύμωρο σχήμα, που αποτελεί μια από τις πλέον υποκριτικές πλευρές της κυρίαρχης πολιτικής, διαθέτει συνεκτικότητα λογική. Βεβαίως, οι κυρίαρχες, κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις της Ευρώπης επιδιώκουν τη συνέχιση της καταλήστευσης του «τρίτου κόσμου» — αυτής ακριβώς που παράγει πρόσφυγες: προφανώς, δεν επιθυμούν μια αναδιανομή των πόρων προς όφελος των εξαθλιωμένων αυτού του πλανήτη και οπωσδήποτε εμποδίζουν την είσοδο μαζικών μεταναστευτικών ρευμάτων στην Ευρώπη, γιατί η οικονομική συγκυρία δεν απαιτεί «γκαστεμπαίτερ». Όμως, ο κοινωνικός αποκλεισμός των μεταναστών δεν πρέπει να φτάσει σε σημείο έκρηξης τόσο των ίδιων όσο και των ομότυχών τους ανέργων, αστέγων κ.λπ.

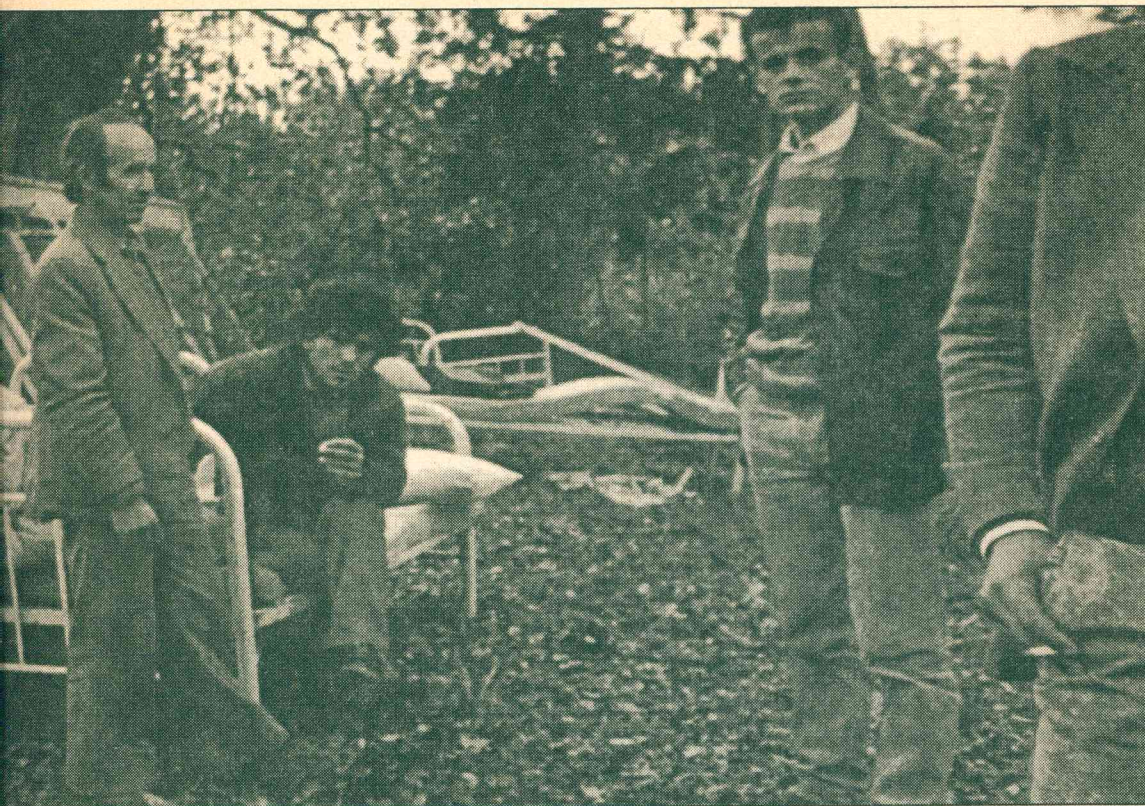
Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις αντιλαμβάνονται ότι χωρίς μια ρυθμιστική πολιτική διαμορφώνεται τέτοια κοινωνική ρευστότητα η οποία είτε από «τα δεξιά» είτε από «τα αριστερά» θα απειλήσει την ευταξία της Γηραιάς Ηπείρου.

Ασφαλώς, δεν είμαστε της άποψης ότι "πρέπει να βαθύνει η εξαθλίωση για να ξεγεληθούν οι καταπιεσμένοι" και, προφανώς, θέτουμε αιτήματα που απαιτούμε να ικανοποιηθούν άμεσα. Συγχρόνως, όμως, είμαστε εχθρικοί απέναντι στον «επίσημο αντιρατσισμό» γιατί, εκτός του ότι είναι ψευδής και υποκριτικός, αποπροσανατολίζει τα «θύματα» του ρατσισμού καθώς και οργανώσεις ή άτομα που τους συμπαραστέκονται, εκτονώνει την κοινωνική αγανάκτηση μετατρέποντάς την σε κοινωνική υπηρεσία ή φιλανθρωπική προσφορά και, εν τέλει, λειτουργεί ως μηχανισμός αλλοίωσης συνειδήσεων — όπως ήδη φαίνεται στις ευρωπαϊκές χώρες που έχουν παράδοση «επίσημου αντιρατσισμού».

Το κίνημα υπεράσπισης των δικαιωμάτων των μεταναστών-ριών και των μειονοτήτων: πρέπει να αγωνίζεται μαζί με τους άμεσα ενδιαφερόμενους, άρα οφείλει να σέβεται το επίπεδο συνειδήσής τους και τις ανάγκες τους.



επιβάλλεται να επιδιώκει άμεσα αποτελέσματα, ώστε να αυξάνεται η αυτοπεποίθηση αυτών που βιώνουν τον αποκλεισμό και το ρατσισμό, συνεπώς δεν πρέπει να φοβάται τις συμμαχίες με ευρύτερες δυνάμεις και την απεύθυνση στις κρατικές αρχές· και, βεβαίως, οφείλει να διεκδικεί τη βελτίωση της ζωής των μεταναστών-ριών και των μειονοτήτων σήμερα, επομένως η αλληλεγγύη του δεν πρέπει να είναι προσχηματική, να χρησιμοποιεί δηλαδή τους μετανάστες μόνο και μόνο για να αποδείξει τη βαρβαρότητα του καπιταλιστικού συστήματος, αδιαφορώντας για τα προβλήματα και τις διαθέσεις τους. Ωστόσο, αν ο αντιρατσισμός, όσο «κινηματικός» και ριζοσπαστικός κι αν είναι, περιοριστεί στην υποστήριξη των άμεσων αιτημάτων των μεταναστών-ριών και των μειονοτήτων και δεν επιδιώκει να συναντηθεί με άλλα κινήματα, ιδιαίτερα το εργατικό, να τα επηρεάσει και να επηρεαστεί απ' αυτά και, κυρίως, να διευρύνει την κριτική του στα ζητήματα που διαπλέκονται με το ρατσισμό, είναι καταδικασμένος να εκφυλιστεί σε «κοινωνική υπηρεσία» ή, ακόμα χειρότερα, να λεηλατηθεί από τον «επίσημο ρατσισμό».



ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ: ΒΑΚΑΝΙΑ

Μετανάστριες: Υπερεκμετάλλευση, ρατσισμός και σεξισμός

Οι μετανάστριες (όπως βέβαια και οι γυναίκες που ανήκουν σε εθνικές μειονότητες) βιώνουν τη χειρότερη μορφή καταπίεσης, καθώς υφίστανται στις πλέον επιθετικές μορφές τους το ρατσισμό και το σεξισμό εκ μέρους της κυρίαρχης εθνικής ομάδας, αλλά και πολλές απαγορεύσεις και διακρίσεις από τους άντρες ίδιας εθνικής καταγωγής με αυτές στην οικογένεια, την κοινότητα, την εργασία κ.λπ.

Η μετανάστρια συνήθως είναι άμεσα εξαρτημένη από το σύζυγο ή τον πατέρα της εφόσον δεν δικαιούται αυτοτελή άδεια παραμονής αλλά μπορεί να παραμείνει στη χώρα υποδοχής επειδή συνοδεύει τον «προστάτη της οικογένειας». Ούτως ή άλλως, ακόμα κι όταν η μετανάστρια εργάζεται, οπότε —θεωρητικά— μπορεί να πάρει άδεια παραμονής, είναι πολύ πιθανό

—συγκριτικά με τους άντρες μετανάστες —να εργάζεται χωρίς στοιχειώδη δικαιώματα και, βεβαίως, να είναι περισσότερο ευάλωτη στους εργοδοτικούς εκβιασμούς.

Συνήθως, η εργασία της μετανάστριας αμείβεται αναλογικά πολύ χαμηλότερα από του μετανάστη (τόσο σε σχέση με την αντίστοιχη «ψαλίδα» ανάμεσα στους μισθούς αντρών-γυναικών που ανήκουν στην κυρίαρχη εθνική ομάδα όσο και συγκριτικά με τη «ψαλίδα» μεταξύ της αμοιβής του μετανάστη με την αντίστοιχη του γηγενούς και το μισθό μιας μετανάστριας σε σύγκριση με αυτόν μιας εγχώριας εργαζόμενης).

Στην Ελλάδα, πολλές μετανάστριες (που βεβαίως είναι «χωρίς χαρτιά», όπως εξάλλου το 90% των μεταναστών) απασχολούνται ως οικιακοί βοηθοί ή σε πορνεία, μπαρ και παρεμφερείς επιχειρήσεις. Υφίστανται τη χειρότερη καταπίεση διότι εξαρτώνται άμεσα από τον εργοδότη, καθώς σχεδόν πάντα είναι οικότροφες και οι αμοιβές τους είναι εξευτελιστικές — αλλά και από αυτές ένα μεγάλο μέρος κατακρατείται για την «κάλυψη των εξόδων μετάβασής τους». Ιδιαίτερα οι πόρνες τελούν σε καθεστώς ομηρίας, αφού αυτοί που τις έφεραν —συχνά ομοεθνείς τους άντρες— τις έχουν υπό περιορισμό, δεν τους δίνουν καθόλου χρήματα και, βεβαίως, δεν γνωρίζουν τη γλώσσα ούτε διαθέτουν τα απαραίτητα έγγραφα, ώστε, ακόμα κι αν κατορθώσουν να διαφύγουν, δεν έχουν πού να πάνε.

Η χορήγηση αδειών παραμονής στις μετανάστριες ανεξάρτητα από οικογενειακή σχέση, η δημιουργία υποστηρικτικών σταθμών για όσες αλλοδαπές είναι θύματα ρατσιστικών ή σεξιστικών συμπεριφορών και η αποποινικοποίηση της πορνείας, είναι στοιχειώδη μέτρα αντιμετώπισης της βαρβαρότητας που υφίστανται οι περισσότερες μετανάστριες. Το αντιρατσι-

στικό και το ευρύτερο κοινωνικό κίνημα, ιδιαίτερα τα εργατικά σωματεία, οφείλουν, επιτέλους, να κατανοήσουν ότι οι φυλετικές διακρίσεις και οι αντίστοιχες με βάση το φύλο απογειώνονται στην περίπτωση των μεταναστριών και να εντάξουν στην προβληματική τους όχι μόνο τα αιτήματα ενάντια στις ταξικές και τις εθνικές διακρίσεις, αλλά και ενάντια στην πατριαρχία και το σεξισμό.



ΦΩΤΗΣ ΚΑΖΑΖΗΣ. ΛΑΥΡΙΟ ΜΙΑ ΠΟΛΗ STUDIO.

ΕΘΝΙΚΕΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΕΣ: Ομοεθνείς στα καθήκοντα, ξένοι στα δικαιώματα

Οι μειονοτικοί πολίτες, τουρκικής κυρίως καταγωγής και εθνικής συνείδησης, που ζουν στη Δυτική Θράκη αντιμετωπίζουν επί δεκαετίες τον εθνικιστικό ρατσισμό του ελληνικού κράτους, αλλά, πολύ συχνά, και αντίστοιχες συμπεριφορές εκ μέρους μεγάλων μερίδων της τοπικής κοινωνίας.

Την τελευταία περίοδο έχουν αρθεί ορισμένες από τις πλέον ρατσιστικές διακρίσεις (κατάργηση των «εσωτερικών συνόρων» στην περιοχή του Εχίνου, ανετώτερη χορήγηση αδειών οδήγησης, κατασκευής κατοικίας κ.λπ). Παρ' όλα αυτά, το καθεστώς ανισοτιμίας μεταξύ των σύνοικων στοιχείων στη Δυτική Θράκη παραμένει. Ο εθνικός αυτοπροσδιορισμός των μειονοτικών απαγορεύεται (έχουν τεθεί εκτός νόμου όλες οι μειονοτικές οργανώσεις και ιδρύματα που περιλαμβάνουν στη ονομασία τους τις λέξεις «τούρκος», «τουρκικός»: το άρθρο 19 του Κώδικα Ελληνικής Ιθαγένειας, που επιτρέπει στο ελληνικό κράτος να αφαιρεί την υπηκοότητα από όποιον μειονοτικό κρίνει, ονομάζοντάς τον «αλλογενή», συνεχίζει να ισχύει και, βεβαίως, εντείνονται οι διακρίσεις σε βάρος των μειονοτικών στον τομέα της απασχόλησης, οι οποίες μάλιστα συνδυάζονται με τη μαζική εγκατάσταση στη Δυτική Θράκη Ποντίων προσφύγων από την πρώην Σοβιετική Ένωση.

Αντίστοιχη πολιτική ακολουθεί το ελληνικό κράτος και απέναντι στους πολίτες με σλαβομακεδονική εθνική συνείδηση, οι οποίοι ζουν σε πολλές περιοχές της Δυτικής Μακεδονίας. Επί δεκαετίες τους στερεί στοιχειώδη γλωσσικά και πολιτισμικά δικαιώματα, σε μια προσπάθεια βίαιης αφομοίωσής τους στον «εθνικό κορμό», ενώ τα τελευταία χρόνια, στο πλαίσιο της αντιπαράθεσης της Ελλάδας με την π. γ. Δημοκρατία της Μακεδονίας, εξαπέλυσε εναντίον των πιο δραστήριων μειονοτικών μια σειρά από διώξεις, με αποκορύφωμα την καταστροφή των γραφείων του «Ουράνιου Τόξου» στη Φλώρινα από «ελληλνόψυχους» διαδηλωτές με την ενθάρρυνση των αστυνομικών αρχών.

Οι Τσιγγάνοι στην Ελλάδα είναι περίπου 500.000, ήρθαν στην πλειονότητά τους μετά την Μικρασιατική Καταστροφή ως πρόσφυγες, γιατί θεωρήθηκαν από το τουρκικό κράτος Έλληνες, αλλά το ελληνικό κράτος αρνήθηκε να δώσει στους περισσότερους ελληνική υπηκοότητα, θεωρώντας τους «άγνωστης ιθαγένειας», κατάσταση που συνεχίστηκε μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1970. Απέναντι στους Τσιγγάνους υπάρχει ένα μείγμα



αδιαφορίας και ρατσισμού, το οποίο περιβάλλεται με ιδεολογήματα του τύπου «οι Τσιγγάνοι έχουν τη μετακίνηση στο αίμα τους» ή «δεν θέλουν να σπουδάσουν», προκειμένου να δικαιολογηθούν η κρατική εγκατάλειψη και ο κοινωνικός στρουθοκαμηλισμός.

Τα δύο τελευταία χρόνια όμως, ιδιαίτερα μετά την περσινή εισβολή των ΕΚΑΜ στον τσιγγάνικο καταυλισμό του Ασπροπύργου και τη μεγάλη συναυλία-διαδήλωση αλληλεγγύης που έγινε στα Άνω Λιόσια λίγες μέρες μετά, παρατηρείται σημαντική αύξηση της αυτοπεποίθησης και της αγωνιστικότητας των Τσιγγάνων. Χαρακτηριστικά δείγματα αυτής της νέας κατάστασης είναι οι δύο διαδηλώσεις τους στο κέντρο της Αθήνας, η μαζική συμμετοχή τους (3.500 άτομα) στις εκλογές του Μορφωτικού Συλλόγου Τσιγγάνων Αγίας Βαρβάρας και η ανάδειξη ριζοσπαστικής διοίκησης, οι συχνές συνελεύσεις σε πολλούς τσιγγάνικους καταυλισμούς, η πραγματοποίηση στην Αγία Βαρβάρα του Φεστιβάλ «Η Αθήνα είναι πολυπολιτισμική πόλη - Γνωρίστε την», που έγινε πριν από λίγους μήνες, και, βεβαίως, η προετοιμασία της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Συλλόγων Ελλήνων Τσιγγάνων, στην οποία θα συμμετέχουν οργανώσεις Τσιγγάνων από πολλές περιοχές της Ελλάδας.



ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΥΣ ΤΣΙΓΓΑΝΟΥΣ (φωτογραφία Γ. Μ.)

Μπροστά στη «νομιμοποίηση»: Αντί για κατοχύρωση ίσων δικαιωμάτων, έλεγχος της αγοράς εργασίας και παιχνίδια εξωτερικής πολιτικής

Στις αρχές του καλοκαιριού η κυβέρνηση ανακοίνωσε την έναρξη της διαδικασίας νομιμοποίησης των μεταναστών-ριών που ζουν στην Ελλάδα και έδωσε στη δημοσιότητα δύο Προεδρικά Διατάγματα τα οποία καθόριζαν αυτή τη διαδικασία. Όμως, από αυτή εξαιρούνταν όλοι οι αλλοδαποί-ές εργαζόμενοι-ες που προέρχονται από τις χώρες που συνορεύουν με την Ελλάδα. Μετά τις σοβαρές αντιδράσεις που προκάλεσε αυτός ο αποκλεισμός, αλλά και εξαιτίας ενδοκυβερνητικών διαμαχών για το όλο ζήτημα, τα Π.Δ. δεν εφαρμόστηκαν. Τις προηγούμενες μέρες η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι τελικά θα περιληφθούν όλοι οι μετανάστες-ριες στη διαδικασία νομιμοποίησης. Αν και μέχρι την ώρα που γραφόταν αυτό το κείμενο δεν είχαν διευκρινιστεί πλήρως οι όροι της επιχειρούμενης νομιμοποίησης, έχοντας υπόψη το περιεχόμενο των προηγούμενων Π.Δ.,



ΗΛΙΑΣ ΜΠΟΥΡΓΙΩΤΗΣ: ΑΘΕΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

το περιεχόμενο της συμφωνίας της ελληνικής με την αλβανική κυβέρνηση πριν από λίγους μήνες για την «εποχική απασχόληση Αλβανών εργατών στην Ελλάδα» και τις προτάσεις των αρμόδιων υπουργείων, εκτιμάμε ότι η κυβέρνηση επιχειρεί να καταγράψει όλους τους/τις μετανάστες - ριες με το κίνητρο της βμηνης προσωρινής άδειας παραμονής, αλλά, στη συνέχεια, ειδικά για τους Αλβανούς, θα ισχύσει ειδικό καθεστώς χορήγησης καρτών παραμονής περιορισμένης χρονικής διάρκειας, το οποίο, ανάλογα με την εποχή και την περιοχή διαμονής, θα καλύπτει περιορισμένο αριθμό από αυτούς.

Επίσης, θα συνεχίσουν να εξαιρούνται από τη διαδικασία νομιμοποίησης οι αλλοδαποί ναυτικοί που εργάζονται σε πλοία με ελληνική σημαία καθώς και οι συνταξιούχοι, οι φοιτητές, οι μη απασχολούμενοι, οι ανίκανοι προς εργασία και, βεβαίως, οι οικογένειες των νομιμοποιούμενων αλλοδαπών, με εξαίρεση το διάστημα της καταγραφής κατά το οποίο δεν θα απελαύνονται. Τόσο η «νομιμοποίηση δύο ταχυτήτων» όσο και οι αποκλεισμοί που προαναφέρουμε, συνιστούν αντιδημοκρατικές και ρατσιστικές διακρίσεις, οι οποίες —για μία ακόμα φορά— αποδεικνύουν ότι το ελληνικό κράτος αντιμετωπίζει τους οικονομικούς πρόσφυγες σαν φτηνό εμπόρευμα ή, ακόμα χειρότερα, σαν διαπραγματευτικό χαρτί στις σχέσεις του με άλλες χώρες, κυρίως γειτονικές.

Όμως, τα προβλήματα των μεταναστών -ριών δεν (πρέπει να) εντάσσονται στην ελληνική εξωτερική πολιτική, αλλά αποτελούν αποκλειστικά ζήτημα κοινωνικών δικαιωμάτων, ατομικών και συλλογικών. Με αυτή την έννοια, μαζί με τις αντιρατσιστικές και τις μεταναστευτικές οργανώσεις, συνεχίζουμε τον αγώνα για να νομιμοποιηθούν χωρίς όρους και προϋποθέσεις όλοι οι οικονομικοί πρόσφυγες που ζουν στην Ελλάδα, να δοθεί πενταετής άδεια παραμονής σε κάθε μετανάστη-ρια, να γίνουν τακτές ρυθμίσεις που να νομιμοποιούν όσους έρθουν ή έρχονται στην Ελλάδα έπειτα από τη λήξη των προθεσμιών νομιμοποίησης, να μην απελαύνονται όσοι-ες μετανάστες-ριες δεν καταγραφούν εγκαίρως και να αποκτούν αυτομάτως την ελληνική υπηκοότητα όσοι-ες μετανάστες-ριες συμπληρώνουν 5ετία στην Ελλάδα.

Η παρούσα έκδοση έγινε με την συνδρομή της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑ, ΕΧΟΥΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ



- Στηρίξτε την καμπάνια του Συντονιστικού των Αντιρατσιστικών και των Μεταναστευτικών Οργανώσεων για τη νομιμοποίηση όλων των μεταναστών - ριών.
- Ελάτε στο Στέκι Μεταναστών, Βαλτετσίου 35, 1ος όροφος, κάθε βράδυ μετά τις 8.00.
- Ενταχθείτε στο Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών.

Συνδρομές: Εθνική Τράπεζα, αρ. λογαριασμού 163/480438-41

ΔΙΚΤΥΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ
ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

2ο ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ



Κοινωνική αλληλεγγύη, αποδοχή, πολυπολιτισμικότητα

**Απέναντι στην «απειλή της άγνοιας»
-στο φόβο για το διαφορετικό-
ας αντιτάξουμε την «άγνοια της απειλής» - την αποδοχή του «Αλλου»,
χωρίς καχυποψία και προκαταλήψεις...**

Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών

Στέκι μεταναστών

Βαλτετοίου 35, τηλ.: 38.13.928, FAX: 38.40.390